

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.243/2018/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év november hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. év július hó 5. napján kelt 21.B.114/2017/28. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott helyesen 2016. november hó 2. napjáig volt őrizetben.

A vádlott által 2018. augusztus hó 3. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Az végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2018. július hó 5. napján kihirdetett 21.B.114/2017/28. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk.160.§ (1) bekezdés (2) bekezdés d) és i) pont) és folytatólagosan elkövetett testi sértés büntetében (Btk.164.§ (1) bekezdés (6) bekezdés b) pont), ezért halmazati büntetésül 12 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltése utáni napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.812018/7-I. számú átiratában a védelmi perorvoslatot nem tartotta megalapozottnak.

A fellebbezés elbírálására tanácsülés kitűzését tartotta indokoltnak, nyilvános ülés tartása esetére bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni.

Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Törvényesen járt el, amikor a tárgyalásról a nyilvánosságot nem zárta ki, mert a Be.436.§ (4) bekezdésében meghatározott okok nem álltak fenn.

Az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadásán alapult, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletnek a bűnösség megállapítását, a váddal egyező tényállásra, valamint a vádirati minősítéssel egyező minősítésre vonatkozó rendelkezéseit csak akkor változtathatja csak meg, ha a terhelt felmentésének vagy az eljárás megszüntetésének

van helye. Ezzel összhangban áll az, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösséget beismerő nyilatkozatot elfogadta, a vádirati tényállás megalapozottságát és a bűnösség kérdését nem vizsgálta, illetve azzal is, hogy a Be.580.§ (2) bekezdése a vádlott bűnössége beismerő nyilatkozatának elfogadása esetén kizárja az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a bűnösség megállapítása, illetve a váddal egyező tényállás és minősítés miatt. Jelen ügyben a korlátozott felülbírálat terjedelmének bővítésére módot adó, a részjogerőt feloldó körülmény nem állapítható meg, így a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a joghátrányra vonatkozó rendelkezés vonatkozásában bírálhatja csak felül, továbbá a Be.590.§ (7) bekezdés értelmében hivatalból dönthet az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre vonatkozó rendelkezésekről is.

Az ügyészi álláspont az volt, hogy a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, azok csak annyiban szorúlnak kiegészítésre, hogy az ölési cselekmény kapcsán két minősítő körülmény is megállapítható, mely további súlyosító körülmény. A megállapított fő- és mellékbüntetés mértéke megfelelő, a büntetés kiszabás céljának elérését szolgálja. A cselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára, valamint arra figyelemmel, hogy azokat az anya saját gyermeke sérelmére követte el, az ügyesség enyhítésre nem látott alapot.

Indítványozta, hogy az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be.605.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott védője írásbeli fellebbezés indoklásában kifejtette, hogy az ügyben álláspontja szerint helye lett volna a vádlott további szakértői vizsgálatának, mert korábban folyamatos pszichológiai és pszichiátriai kezelés alatt állt a Ceglédi Toldy Ferenc Kórház és Rendelő- intézetben. Álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében azon tény vizsgálata is nélkülözhetetlen lett volna, hogy a cselekmény elkövetésekor 7 hónapos terhes vádlottat az általa évtizedek alatt folyamatosan végzett munka, a fokozott fizikai és mentális leterheltség, valamint terhessége befolyásolta-e a cselekmény elkövetésében, ha igen, akkor miként, és az mennyiben vezethető vissza a vádlott családi előzményeire.

A vádlott által a tárgyaláson elmondott, gyerekkorától fennálló folyamatos és átlag feletti fizikai és lelki megterhelés, illetve alacsony iskolázottsága és a szakértő által is megállapított átlagosnál alacsonyabb értelmi képessége a cselekmény elkövetését kiválthatta-e. Annak szakértői megállapítását is kérte, hogy a felsorolt körülmények révén a vádlott kerülhetett-e az elmeműködés olyan kóros állapotába, amely ha nem is zárta ki, hogy magatartása következményeit felismerje, és e felismerésnek megfelelően cselekedjék, befolyásolta-e magatartását.

A védelem álláspontja az volt, hogy a büntetés kiszabása során azon tény is értékelni szükséges, hogy a vádlott négy testvérét is úgy nevelte fel, mintha azok is saját gyermekei lettek volna, továbbá gondozta beteg édesanyját, feladta emiatt iskolai tanulmányait is. Ezen túlmenően két kiskorú gyermeke mellett ellátta a saját és szülei háztartását úgy, hogy eközben élettársa helyett ő vállalt munkát Jászberényben, amely napi 10-12 órás elfoglaltságot jelentett az oda-vissza úttal együtt.

A vádlott két gyermekét a rendkívül szűkös lehetőségekhez képest ellátta, nevelte, nem a gondozás elmulasztása, a vádlott hanyagsága vezetett a vádbeli cselekményhez. Azt kérte, hogy az ítéletábra a vádlottat hallgassa ki a személyi körülményeire is.

Indítványozta, hogy az ítéletábra elsődlegesen a vádlott igazságügyi szakértői vizsgálatát rendelje el, melynek során szerezzék be az előzményi orvosi iratokat. Másodlagosan azt kérte a bizonyítási indítvány elutasítása esetére, hogy a fő- és mellékbüntetés tartamát az ítéletábra jelentősen enyhítse.

A vádlott a nyilvános ülésen kifejtette, hogy kilátástalan anyagi helyzete, kimerültsége, a leterheltség, a sikertelen albérletkeresés vezetett a cselekményhez. A cselekmény napján arra számított, hogy pihenhet, de férje ezen a napon is munkába ment, amely kimerültségét, kilátástalanságát tovább fokozta. Hangsúlyozta, hogy gyermekeit mindennél jobban szereti és nagyon megbánta a tettet.

A védő perbeszédében az írásbeli fellebbezés indokolásában leírtakat ismételte meg azzal a kiegészítéssel, hogy a vádlott a lehetetlen, számára megoldhatatlan élethelyzetben egyedül volt, senki nem segített neki, a fáradtság, a fizikális és lelki megterhelés okozta azt a pillanatnyi zavart, rövidzárlatot, amely a bűncselekmény elkövetéséhez vezetett. Utalt arra is, hogy a vádlott a legsúlyosabb büntetést, gyermeke halálát már elszenvedte, enyhébb büntetéssel is biztosítható a speciális és generális prevenció.

Az ítéletábra az ügyet nyilvános ülésre tűzte, mert az ügyész által indítványozott tanácsülés kitűzését követően a védő a törvényes határidőn belül nyilvános ülés kitűzését kérte.

Az ítéletábra megállapította, hogy az új eljárási törvény hatálya alatt tartott az ügyben tárgyalást az elsőfokú bíróság, olyan eljárási szabálysértést nem követett el, amely a Be. 608.§-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Helyesen járt el, amikor a tárgyalásról a nyilvánosságot nem zárta ki, mert a Be. 436. § (4) bekezdésében meghatározott okok nem álltak fenn.

A törvényszék a vádlott beismerő nyilatkozatát a tárgyaláson a Be.524.§ (1) bekezdése alapján elfogadta.

A Be.524.§ (1) bekezdése szerint amennyiben a vádlott a tárgyaláson ismerte be a bűnösségét, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására a Be.504.§ (1)-(3) bekezdésében írtakat is alkalmazni kell, mely az elsőfokú eljárásban helyesen megtörtént.

A Be.521.§ (1) bekezdése szerint a fent írt esetben a vádirati tényállás megalapozottságára és a bűnösség kérdésére nem folytatható további bizonyítás.

A Be.524.§ (2) bekezdés szerint az ügyészség, a vádlott és a védő a Be.520.§ (1) bekezdései korlátai közt indítványozhat bizonyítást, melynek feltételei jelen ügyben nem állapíthatók meg, ilyen indítvány nem volt.

A másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítvány nagyobb részben olyan bizonyítás elrendelésére irányul, amely az eljárásban megtörtént, nevezetesen igazságügyi orvos-szakértők nyilatkoztak a vádlott elmeállapotáról, azt véleményezték, hogy a vádlott nem szenved, és a cselekmény elkövetésekor sem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely kizárta vagy korlátozta volna abban, hogy cselekményei következményeit felismerje, és e felismerésnek megfelelően cselekedjék. A vádlott pszichológiai státusza az ügyben ugyancsak feltárássra került, a véleményeket az elsőfokú bíróság a tárgyaláson az eljárás anyagává tette. Mindezt a másodfokú bíróság a védői bizonyítási indítványt nem tartotta megalapozottnak, az nem volt teljesíthető a hivatkozott eljárási szabályok alapján sem. A védő másodlagos bizonyítással kapcsolatos kérelme az volt, hogy a vádlottat személyi körülményeire hallgassa ki a másodfokon eljáró bíróság, amely a kitűzött nyilvános ülésen foganatosítható volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadásán alapult, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletnek a bűnösség megállapítását, a váddal

egyező tényállásra, valamint a vádirati minősítéssel egyező minősítésre vonatkozó rendelkezéseit csak akkor változtathatja csak meg, ha a terhelt felmentésének vagy az eljárás megszüntetésének van helye.(Be.606.§ (3) bekezdése)

A Be.580.§ (2) bekezdése a vádlott bűnössége beismerő nyilatkozatának elfogadása esetén kizárja az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a bűnösség megállapítása, illetve a váddal egyező tényállás és minősítés miatt. Jelen ügyben a vádlott felmentésének, az eljárás megszüntetésnek nem volt helye, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a joghátrányra vonatkozó rendelkezés vonatkozásában bírálta csak felül, továbbá a Be.590.§ (7) bekezdés értelmében vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre vonatkozó rendelkezéseket is.

Bár a tényállás, a bűnösség és a minősítés a fent levezetettek szerint nem képezi felülbírálat tárgyát, a védői perbeszédre reflektálva az ítélőtábla rögzíti, hogy jelen esetben nem rövidzárlati cselekményről volt szó az élet elleni cselekményt illetően, hiszen korábban a vádlott a sértett gyermeket többször bántalmazta, melynek során különböző, az ítéleti tényállásban tételesen rögzített sérüléseket szenvedett el, melynek kapcsán az élet elleni cselekmény mellett bűnössége helyesen került megállapításra folytatólagosan elkövetett testi sértés büntetében (Btk.164.§ (1) és (6) bekezdés b.) pont) is.

Helyesen állapította meg a törvényszék a Btk.80.§ (2) és (3) bekezdése alapján, hogy a szabadságvesztés középértéke 17 és fél év, mely irányadónak tekintendő. Az elsőfokú bíróság osztotta az ügyészség büntetés kiszabására vonatkozó konkrét indítványát, és 12 év tartamban állapította meg a középértéktől lefelé eltérve a szabadságvesztés mértékét, mellyel a másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett. Ehelyütt szükséges utalni arra is, hogy amennyiben a vádlott beismerő vallomásának elfogadása nem előkészítő ülésen, hanem tárgyaláson történik, a bíróság nincs kötve az ügyészség által indítványozott konkrét büntetési mértékhez, attól akár felfelé is eltérhet. Tekintettel arra, hogy halmazati büntetés kiszabására került sor, hogy az enyhébb megítélésű bűncselekményt a vádlott folytatólagosan követte el, illetőleg az élet elleni bűncselekmény két körülménynél fogva is súlyosabban minősül, a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget sem a fő-, sem a mellékbüntetés enyhítésére. Az elsőfokú bíróság által meghatározott tartam tükrözi az enyhítő körülményeket, azok nyomatékát is. A másodfokú bíróság előtt előadott személyi körülmények tudottak voltak az elsőfokú bíróság előtt is, ezek ismeretében szabta ki a törvényszék a megfelelő mértékű büntetést. Az elsőfokú bíróság a Btk.35.§ (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb, börtön fokozatban határozta meg a végrehajtási fokozatot, mely ugyancsak helyes.

Törvényesen került beszámításra a szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött idő, a feltételes szabadságra bocsáthatás lehetőségének megállapítása is megfelel a jogszabály rendelkezésének. A bűnjelek körében és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés is helytálló.

A fent írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.599.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva annak helyes indokainál fogva a Be.605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az őrizetben töltött idő utolsó napját pontosította az iratok tartalmának megfelelően.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott letartóztatását a Fővárosi Ítéletábla, mint másodfokú bíróság 2018. augusztus 3. napján elrendelte, ezen időponttól a mai napig letartóztatásban eltelt időt a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte.

Budapest, 2018. év november hó 27. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Radnainé dr. Solymosi Viktória sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2018. július hó 5. napján kelt 21.B.114/2017/28. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.243/2018/18. számú végzése folytán 2018. november hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2018. november hó 27. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő